

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 316/06-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Jána Auxta prerokoval sťažnosť J. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. L., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. K. priznáva finančné zadostúčinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť J. K. trovy konania v sume 5 302 Sk (slovom päťtisíc tristo dva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. J. L., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 316/06-15 z 21. septembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprV 496/2006 doručeným ústavnému súdu 3. novembra 2006, v ktorom okrem iného uviedol:

„Po oboznámení sa s predloženou sťažnosťou, ako aj s napadnutým spisom tunajšieho súdu, v ktorom sú namietané prietahy v konaní, Vám predkladám nasledujúce vyjadrenie zamerané na Vami položené otázky:

- predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný predovšetkým s ohľadom na rozsah vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva, keď len v žalobnom návrhu sú položky, ktoré tvoria predmet sporu, uvedené na 16 stranách, čo znamenalo tiež nutnosť

vykonať rozsiahlejšie dokazovanie aj vypočutím väčšieho počtu svedkov.

- chronológia procesných úkonov:

- návrh bol podaný dňa 11. 7. 1995.

- dňa 15. 8. 1995 bola zasielaná výzva na zaplatenie súdneho poplatku, na upresnenie žalobného petitu a výzva žalovanej.

- dňa 28. 8. 1995 požiadal žalobca o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku v spore.

- dňa 28. 9. 1995 bol žalobca vyzvaný na predloženie dokladov o výške vyplateného odstupného.

- dňa 22. 11. 1995 bolo žalobcovi zasielané tlačivo na preukázanie jeho majetkových pomerov, na ktoré nereagoval, ale dňa 29. 11. 1995 zaplatil súdny poplatok.

- dňa 7. 3. 1996 bol určený termín pojednávania na deň 27. 5. 1996.

- ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo dňa 4. 10. 1996.

- pojednávania, určené na deň 16. 10. 1996 a 4. 12. 1996 sa neuskutočnili z dôvodu mimoriadnej udalosti v justičnej budove a následnej evakuácie všetkých osôb z budovy.

- dňa 24. 3. 1997 došlo k zmene zákonného sudcu v konaní v súlade s § 2 ods. 2 Spravovacieho poriadku.

- dňa 18. 11. 1997 bolo určené pojednávanie na 3. 12. 1997, ktoré bolo odročené na neurčito, nakoľko účastníci požiadali o poskytnutie lehoty do 15. 1. 1998 za účelom pokusu o mimosúdnu dohodu.

- písomným podaním zo dňa 13. 1. 1998 požiadal sťažovateľ o predĺženie lehoty na oznámenie, či došlo k dohode, do 31. 1. 1998.

- dňa 3. 2. 1998 bol určený termín pojednávania na 18. 2. 1998, ktoré sa uskutočnilo.

- ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 16. 3. 1998 a bolo odročené na neurčito za účelom oznámenia navrhovaných svedkov.

- v dňoch 26. 8. 1998 a 10. 2. 1999 vzniesol sťažovateľ proti konajúcemu sudcovi námietku zaujatosti, v dôsledku ktorej bol spis predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádzal do 17. 6. 1999, kedy bol vrátený s rozhodnutím, že sudca JUDr. M. P. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

- dňa 2. 9. 1999 bolo určené pojednávanie na 22. 9. 1999.

- dňa 21. 9. 1999 sťažovateľ telefonicky oznámil, že sa vytyčeného pojednávania

nezúčastní, nakoľko bude po nočnej službe.

- dňa 24. 9. 1999 vznesol sťažovateľ opakovanú námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi, preto bol spis dňa 14. 10. 1999 predložený opätovne Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádzal do 20. 1. 2000, kedy bol znova vrátený s rozhodnutím o nevyhlásení konajúceho sudcu.

- dňa 23. 3. 2000 bolo určené pojednávanie na 5. 4. 2000, ktoré bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti žalovanej na 3. 5. 2000, kedy sa uskutočnilo.

- ďalšie pojednávania sa konali v dňoch 31. 5. 2000, 18. 4. 2001, 2. 5. 2001 a 10. 6. 2002. Posledné z uvedených pojednávani bolo odročené za účelom nariadenia znaleckého dokazovania.

- uznesením zo dňa 25. 10. 2002 bolo nariadené znalecké dokazovanie.

- znalecký posudok bol súdu doručený dňa 17. 3. 2003 a dňa 31. 3. 2003 bol daný pokyn pre jeho doručenie účastníkom konania.

- vyjadrenie k znaleckému posudku podal sťažovateľ dňa 23. 5. 2003

- dňa 23. 6. 2003 bol určený termín pojednávania na 16. 9. 2003.

- ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 18. 11. 2003 a bolo odročené na neurčito za účelom urgovania správy zo Slovenskej sporiteľne.

- dňa 25. 11. 2003 bola urgencia zasielaná.

- dňa 6. 2. 2004 bolo vytýčené pojednávanie na 27. 4. 2004.

- nasledujúce pojednávanie sa konalo 10. 6. 2004.

- dňa 18. 6. 2004 bola Slovenská sporiteľňa požiadaná o doplnenie potrebných správ, ktoré boli doručené v mesiaci september 2004.

- 15. 10. 2004 bolo vytýčené pojednávanie na 18. 1. 2005.

- ďalšie pojednávania sa uskutočnili v dňoch 26. 4. 2005 a 28. 6. 2005. Na druhom z týchto pojednávani bol vyhlásený rozsudok.

- dňa 26. 8. 2005 podal sťažovateľ proti rozsudku odvolanie.

- dňa 31. 8. 2005 bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

- dňa 2. 9. 2005 bolo sťažovateľom podané doplnenie odvolania a uznesením zo dňa 16. 9. 2005 bolo rozhodnuté o nepriznaní oslobodenia od zaplatenia súdneho poplatku, o ktoré požiadal spolu s podaným odvolaním.

- súdny poplatok za odvolanie bol zaplatený dňa 12. 10. 2005 a dňa 20. 10. 2005 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaní.

- dňa 24. 10. 2006 bol spis vrátený odvolacím súdom s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok tunajšieho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

- zo spisu neboli zistené prekážky postupu súdu podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

- za prieťahy spôsobené sťažovateľom možno považovať jeho neúčast' na pojednávaní dňa 21. 9. 1999 (správne má byť 22. septembra 1999; pozn.) a opakovane vznesenú námietku zaujatosti proti zákonnému sudcovi dňa 24. 9. 1999.

- za súdom spôsobené prieťahy možno považovať obdobia od 4. 12. 1996 do 18. 11. 1997, od 16. 3. 1998 do 30. 4. 1999, od 31. 5. 2000 do 18. 4. 2001 a od 2. 5. 2001 do 10. 6. 2002.

- posúdenie zbytočnosti prieťahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu. Z môjho pohľadu by bolo možné hodnotiť prieťahy vzniknuté v jednotlivých konaniach, teda aj v tomto konkrétnom konaní, ako subjektívne zbytočné len za predpokladu vytvorenia objektívne priaznivých podmienok na rozhodovaciu činnosť sudcov tunajšieho súdu, spočívajúcich v takom množstve pridelených vecí, v ktorých by aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia bolo možné konať priebežne vo všetkých pridelených veciach počas celého obdobia trvania konkrétneho sporu.“

Právny zástupca sťažovateľa v stanovenej lehote k vyjadreniu predsedu okresného súdu predložil nasledovné stanovisko:

„K vyjadreniu Okresného súdu Košice II chce navrhovateľ poukázať na tú skutočnosť, že konanie vo veci vyporiadania BSM - sa zbytočne preťahovalo a trvá už viac ako 11 rokov, čo je veľmi dlhá doba na konanie o vyporiadanie hmutelných vecí.

Neobstojí tvrdenie Okresného súdu Košice II, že jednotlivé položky, ktoré tvoria predmet sporu, sú uvedené na 16 stranách a že spor bol obtiažny z hľadiska dokazovania.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Predmetom konania pred okresným súdom je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ústavný súd uznáva, že takéto spory sú skutkovo zložitejšie a svojou povahou náročné na dokazovanie, pretože treba nielen zistiť okruh veci patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania, ale aj ich hodnotu ku dňu zániku a zohľadniť aj viacero skutočností, ktoré vyplývajú z § 150 Občianskeho zákonníka, najmä pokiaľ ide o komplexnosť vyporiadania tohto majetkového spoločenstva. Ide však o konanie, ktoré nie je právne zložené. Uplatňovanie tejto úpravy je stabilizované v rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj jednoznačnú metodiku postupu a prerokovania takých majetkových sporov. Podobné stanovisko k zložitosti konania zaujal okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti, keď uviedol, že „- *predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný predovšetkým s ohľadom na rozsah vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva, keď len v žalobnom návrhu sú položky, ktoré tvoria predmet sporu, uvedené na 16 stranách, čo znamenalo tiež nutnosť vykonať rozsiahlejšie dokazovanie aj vypočutím väčšieho počtu svedkov*“. Ústavný súd však na záver konštatuje, že žiadna skutková zložitosť veci v danom prípade nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania pred okresným súdom.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zistil, že doterajšia doba konania bola čiastočne ovplyvnená i úkonmi sťažovateľa, na ktoré musel okresný súd reagovať.

Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy i to, že ako účastník konania nesporne má právo na procesné úkony, ktoré urobil. V dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

Ústavný súd ďalej zistil, že sťažovateľ napriek tomu, že mu poplatková povinnosť na zaplatenie súdneho poplatku vznikla pri podaní žaloby 11. júla 1995, súdny poplatok zaplatil až 29. novembra 1995 po výzve okresného súdu a takisto sa nezúčastnil pojednávania 22. septembra 1999, neúčast' na tomto pojednávaní predtým ospravedlnil a okresný súd toto pojednávanie odročil aj pre neúčast' odporcu v konaní. Tieto skutočnosti však nemali podstatný vplyv na predĺžení tohto konania.

3. Pri hodnotení doterajšieho postupu okresného súdu v namietanom konaní poukazuje ústavný súd na to, že okresný súd bol nečinný viac ako 13 mesiacov od pojednávania konaného 4. októbra 1996, až do 18. novembra 1997, keď určil termín pojednávania na 3. december 1997 (v tomto období sa dve pojednávania neuskutočnili „z dôvodu mimoriadnej udalosti v justičnej budove“). Nečinnosť okresného súdu bola zistená aj od 16. marca 1998, keď pojednávanie odročil na neurčito za účelom oznámenia navrhovaných svedkov, do 30. apríla 1999, keď postúpil spis Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) za účelom rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na vylúčenie zákonného sudcu (nečinnosť 13 mesiacov), ako aj v období medzi pojednávaniami od 31. mája 2000 do 18. apríla 2001, a tiež od 2. mája 2001 do 10. júla 2002, keď sa vo veci nekonalo (nečinnosť spolu takmer 24 mesiacov).

Aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uznal, že v týchto obdobiach boli zo strany súdu spôsobené zbytočné priet'ahy v konaní.

Tieto časové úseky ústavný súd vyhodnotil ako obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré mali vplyv na doterajší priebeh konania a na vznik zbytočných priet'ahov v ňom.

Činnosť okresného súdu bola aj neefektívna a nesústredená. Príkladom neefektívneho postupu okresného súdu je to, že i keď okresný súd urobil v konaní veľký počet procesných úkonov (nariadil aj znalecké dokazovanie) a určil 19 termínov pojednávania, na ktorých vykonával i dokazovanie vypočutím svedkov a účastníkov konania a vo veci aj rozhodol, jeho rozhodnutie z 28. júna 2005 bolo zrušené krajským súdom podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP, teda stav právnej neistoty sťažovateľa nebol do dnešného dňa odstránený.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu, v ktorom poukázal na nedostatočné obsadenie súdu, ústavný súd nemohol akceptovať, pretože v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 35/03, I. ÚS 179/03) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v konaní.

Je vecou štátu a organizácie súdov, aby v situácii, keď tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní (napr. I. ÚS 64/00, II. ÚS 4/03).

Uvedený postup okresného súdu a doterajšia dĺžka konania nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 624/95 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal mu, aby vo veci konal a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci, aj keď o to sťažovateľ nežiadal.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 90 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadostučinenia (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu, ktoré je vedené pod sp. zn. 30 C 624/95, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, správanie sťažovateľa hodnotené v II. časti v bode 2 tohto nálezu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 60 000 Sk za primerané finančné zadostučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. L. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej sume 5 302 Sk za 2 úkony po 2 501 Sk urobené v roku 2005 a 2 x 150 Sk režijný paušál.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2006